

Íslandsferðin hjá Fuglafjarðar sangkóri:

Fagnaðurin stórir og rósini nógv

Ikki er gott at vita, um talan er um egnan stoltleika ella betri kunnleika, men íslendingarnir høvdu serliga gott at bera teimum íslensku sangnum, kórið sang. Tó var ringt at koma uttanum perlurnar úr Fuglafirði við lögum av Jógvan á Lakjuni og orðum eftir Alexander Kristiansen og Ismar Joensen

Fuglafjarðar sangkór varð stovnað í 1932 og hetta er fyrsta uttanlandsferðin, kórið hevur gjørt. Ferðin kom í lag sum liður í vinarbýarsambandi millum Fuglafjarð og Selfoss. Síðsta summur hevði kórið vitjan av Vörðukörinum, sum er sett saman av fólki úr Selfossi og byggunum norðanfyri — Burfell, Arnes, Flúðir og har um vegir.

Blíðskapur

Ferðin yvir varð gjord við leiguflogfari frá Atlantic Airways. Tað var ikki eitt á blíðskapi, ið motti kórinum frá fyrsta degi. Móttøka var á søguliga staðnum Skálholti, har borðreitt varð við frálkari fiskasuppu. Kirkja hevur staðið har meir enn 1000 ár.

Síðani vóru kórlímírnir skipaðir tveir og tveir til ferðsfamiljur. Í flestu fornum varð gíst hjá fólki úr Vörðukörinum, sum jú kendu fuglfríðingarnar frá Føroyaferðini.

Tað var ikki endi á blíðskapinum, við heingikjøti,

hákelling og oðrum serstak-um íslenskum. Men tó var gott at hitta koddan, tí farið var um miðnætt og kórið skuldi dagin eftir (31. mars) á skoðanarferð.

Heitir pottar

Fleiri vórðu boðin í "pottin" snemma á morgni við gleri á kantinum, tí kalt var — fyrstu dagarnar var um 8 kuldastig. Potturin er lítill hylur uttandura við sera heitum vatni frá heitu keldunum, sum vóru nógvir av í økinum. Har var so heitt, at ringt var at koma niðuri, hóast kuldin var nógvur — Og ofta var rámur svávluroykur afturvið, sum tú skuldi venja teg við. Men hevði tí verið niðri í, so var dagurin bjargaður.

Sum sagt var ikki eitt á gestablíðni og vildu vertirnir vísa okkum sum mest, eisini heima á garðinum, sum oftast hevði nógv ross, kýr og onkrar seyð eisini. Kórið fór langa leið við bussu kringum í økinum og vit sá Burfell, Arnes, Flúðir, Geysir, Gullfoss, Heklu,

(sum teir væntaðu fór at goysa hvørja lotu) el-kraftverk, vakstrarhús, endurreistar víkingabúðir, o.m.a.

Ein av djorvu kórlímum hevði saman við verti sínum á kavaskutara koyrt heilt uppá tromina á gosopinum á Heklu — Íslendingurin hevði skemtandi havt á munni, at í Íslandi varð sagt, at undir Heklu var Helheimur: Onkur hevði verið so nær opinum, at hann hevði hoyrt mannámál; men hildu seg bert hoyra danska talu.

Ikki er um at tala ferðin "út í sveyt" — og kanska eitt sindur longur. Koyrdu langa leið við bussinum, til ikki kundi koyrast longur, og so við Jeepum og kavaskutara eftir ísi og kava langt eftir fjøllunum niðan til Háfoss, sum liggur 500 m uppi og fellur í frium lofti 120 m.

Hetta var serstakt og stór-fingid og tú fekst fatan av víddum og hvussu stórt landið er, tó at vit bert ferðaðust eftir einum lítillum parti av landinum.

Á veg til Reykjavíkar

koyrdu vit um søguliga staðið Tingvellir og greiddi staðkent fólki okkum frá søgu og støðum har.

Tá ið vit komu til Reykjavíkar var aftur long skrá fyri ymisk støð at vitja. Sjálvandi vitjaðu vit Bláa Láni, sum jú er kent baðistað, eisini við serliga heilsugevandi vatni frá heitu keldunum. Djóragarð, skoytubreyt, boulingarhóll og Perluna fingi vit at skoða umframt nógv annað.

Ikki bert útferð:

Sungid varð í Felagshúsinum í Flúðir, kirkjuni í Skálholti, kirkjuni í Selfossi, Felagshúsinum, sum hoyrir til kirkjuna á Akranesi, kirkjuni í Hafnafirðinum og í Langholtskirkjuni í Reykjavík, sum navnframi og føroyavinurin Jón Steffansson er knýttur at. Skráin var fjølbroytt við tónleiki og sangi úr øllum Norðurlondum, sum hoyrir páskirnar til.

Fagnaðurin var stórir og rósini vóru nógv, ið vórðu borin kórinum. Ikki er gott

Frits Johannesen

at vita, um talan er um egnan stoltleika ella betri kunnleika, men íslendingarnir høvdu serliga gott at bera teimum íslensku sangnum "Hevur himnasmiður" og "Land, mins fødur", um kórið sang.

Tó var ringt at koma uttanum perlurnar úr Fuglafirði: "Páskaljód og Summi fólk" við lögum av Jógvan á Lakjuni og orðum eftir: Alexander Kristiansen og Ismar Joensen. Sangirnir vórðu sungnir av gentukóri, sum er ein av sterku síðunum í Fuglafirði.

Annars vóru nógv góð lög úr Fuglafirði hjá Frits Johannesen, Magnus Jacobsen og Niels Midjord, sum hvør á sín hátt klæða sera vøkur orð í fagraða búna.

Tann í Føroyum eftir hondini heimskendi Johan Hentze, sum gongur í 7. flokki, bertók bæði íslendingar og kórsangarar við sínum heilt serliga trompet-spæli, tá ið hann spældi solo og eisini spældi undir saman við kórinum. Av sonnum ein drongur við bjartari "hornframtíð".

Íslendingarnir sluppu eisini at hoyra Kingo-sang,

sum Niels Midjord og Petur Jacob Eliassen sera hegnisliga stóðu fyri.

Tað var ein ikki sort errin borgarstjóri úr Fuglafirði, Hallbjörg Hansen, sum saman við formanninum í Mentanarnevndini, John Heri Joensen, lítillatin sótu aftarlaga í áhoyrarafjöldini, og fegnabust um teir mongu dýrgripin, sum kórið hevði at bera. Og ikki minst, at so stórt og áhaldandi arbeiði er lagt í hetta verk frá nógvum síðum gjeðnum nógv Harrans ár í Fuglafirði.

Býráðið hevur sanniliga eisini tók uppborna fyri stuðul og beinasemi og fyri tann flova, sum merkist av, at tað breiða kórabæðið, sum fer fram í Fuglafirði, verður víðismett.

Endabresturin á ferðini, var sunnudagin, tá ið Fuglafjarðar sangkór hevði konsert í Christianskirkjuni í Klaksvík. Á skránni, sum bar frá av íslandsferðini og páskahátíðini, var blandað kór, gentukór, solosangur, urguspel, trompet við klaver og ikki at gleyma Kingo-sangur. Kórleiðari er Frits Johannesen.

Ferðasambandið var orsakað av verkfallinum ringt, og tí mátti kórið um Vestmannaund við Silju. Mynd: Dávir Winther

